

kell egy csapat 1.

BANYA- VÉSZ

Ecsédi Orsolya

illusztrálta: László Maya

kell egy csapat 1.

BANYA- VÉSZ

Ecsédi Orsolya

illusztrálta: László Maya

1.

Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer három gyerek.

Ez a bizonyos három gyerek baromi dühös lett volna, ha meghallja, hogy pont így kezdődik a történetük. Ők ugyanis utálták a meséket.

Szívből és igazán. Nem holmi pillanatnyi szeszély vagy mezei finnyáskodás okán, hanem mert rájöttek, hogy a mesék hazudnak.

Fokozatosan történt. Amíg kicsik voltak, elhitték, hogy a jó mindig elnyeri méltó jutalmát. Sőt, a körítést is, sárkányostul és királylányostul. Aztán kicsit nagyobbak lettek, és egy szép napon (azaz inkább csúnyán, hogy elkanyarodjunk végre a béna mesés fordulatoktól) azt látták, hogy az életük egy cseppet sem hasonlít mesére.

Nem lakott egy darab tündér sem az utcában. Törpe és manó szintén nulla fő, de még egy nyamvadt sárkány sem jutott nekik. A legnagyobb kalandot, amiben részük volt, a kósza matekdolgozatok jelentették.

De ez még csak hagyján. Sárkány helyett pont megfelelt volna nekik a Lóri bácsi zakkant kutyája. Tündér helyett megelégedtek volna Fodrászkrisztával, aki mindig beengedte őket

a búra alá melegedni, a
haja pedig valódi kék volt.
Gonosz boszorkány helyett
pedig ott volt nekik Adél
néni, akinél irodalomórán
elég volt, ha nem tudod,
mi a franc az az ős evoé,
máris úgy nézett,
mintha egérré tervezne
változtatni.

Volt viszont valami, ami az egészet értelmetlenné
tette. Egy üveghegynyi bökkenő, ami minden
másnál jobban bizonyította, hogy a mesék
dedósoknak való hazugságok.

Az, egész pontosan, hogy körülöttük senki sem
volt jó.

Persze, sem a szomszédaik, sem a tanáraik, sem a
szüleik, sőt, még az osztálytársaik sem voltak olyan
nagyon rosszak, mint mondjuk egy megveszekedett

ördög. Vagy egy emberevő óriás. De azért kimondottan jók sem. Semmiképpen sem úgy, mint a mesékben.

Nem álltak ki három próbát csalás nélkül. Nem segítették győzni a gyengéket, inkább annak örültek, hogy ők az erősebbek. Nem mondtak igazat, pedig kisebb kockázatot vállaltak volna vele, mint egy királynak beszólogató igazmondó juhász.

A méltó jutalom pedig még siralmasabb képet mutatott. Nem úgy tűnt, hogy jósággal bármit el lehetne érni. Bizonyos dolgokat igen, de azok nem voltak valami vonzóak. Például egy jó alapos verést.

Vagy élethosszig tartó csúfolást. Vagy azt, hogy minden stiklit rád kennek, mert nem hazudsz elég ügyesen, mások pedig igen.

Az összes mese kamu volt csak, amivel a felnőttek tömték a gyerekek fejét.

Volt tehát ez a három gyerek. Zizu, Anka és Báti. És utálták a meséket. Szívből és igazán.

2.

Becsengettek. Az ötödik bé talpra kászálódott.

Kivéve Ankát, aki a padra borulva
aludt tovább. A háziorvos azt mondta,
azért, mert kevés a vasa.

A pszichológus azt
mondta, azért, mert kevés
az önfegyelme. Adél
néni ellenben, aki éppen
berobogott az ajtón, azt
mondta, hogy az esze kevés, de annyira, hogy egy
csokor sárgarépa Ankához képest fejlett létforma.

– Nem mintha a kevés vas és a kevés ész kizárnák egymást – dünnyögte Zizu, miközben barátnőjét próbálta feltűnés nélkül ébresztgetni óvatos, pad alatti rúgásokkal. Zizu esze viszont Adél néni szerint idegesítően éles volt, talán ezért boldogult jobban a logikával, mint a célzással.

– Csinálj már valamit! – súgta Báti idegesen Anka másik oldaláról. Ő is pontosan tudta, hogy Ankának nincs több dobása.

Zizu nem kérdezte meg, hogy miért nem csinál ő maga, ha annyira akar. Ezért voltak barátok. Mert Zizu sose tette szová Báti feltűnő óvatosságát. Sejtette, mekkora csapás lenne az valakinek, aki pont a Bátor névre hallgat. Persze, azt nem tudta Zizu, hogy csapás és csapás között is van különbség. Van a hétköznapi balszerencse. Aztán van a mindennapos vesszőfutás. És végül van az atomcsapás szintű teljes megsemmisítés, amikor a legkisebb és legfélénkebb gyereket az

osztályban Bátornak
nevezik.

Adél néni hatalmas
levegőt vett. A tekintete
egyáltalán nem vallott
tisztességben megőszült, nyugdíjas magyar nyelv-
és irodalomtanárra. Fagyosabb volt, mint egy valódi
boszorkánynak.

– Szondi Anna! – ordította, és bevágta maga
mögött az ajtót.

Anka kábán pattant fel. Az arcán piros folt virított.
A pad nyoma.

– Úgy izzik a képed, mint a *galagonya ruhája őszi
éjjel!** A lelkesedéstől, ugye, kis szívem? Alig várod,
hogyan felelhess a kettesért.

Anka a vállát vonogatta. Aztán olyan tempóban,
mintha a kivégzésére indulna, araszolni kezdett a

* A dőlt betűs mondatok versidézetek. Felismerted? Ha nem,
kalandra fel! Keress rá a neten, honnan lehet!

tábla felé. Zizu próbált feltűnés nélkül olyan közel húzódni, amennyire csak lehetséges.

– Kozma Zita a helyén marad! Össze vagytok talán nőve?

Zizu megtorpant. Ha tudta volna, hogy van esély a kettesre, egész hétvégén a barátnőjét nyüstöli. De Anka a félévi jegyei alapján határozottan bukásra állt, és Zizu már

azon gondolkodott, milyen csodával rugdossa át év végén.

Kezdetnek belépett a Facebookon egy zárt tanári csoportba, és

gyógypedagógusnak

adta ki magát. Azt remélte, hogy ott kap pár jó

tippet Ankához. De csak azt érte el, hogy a cikkek

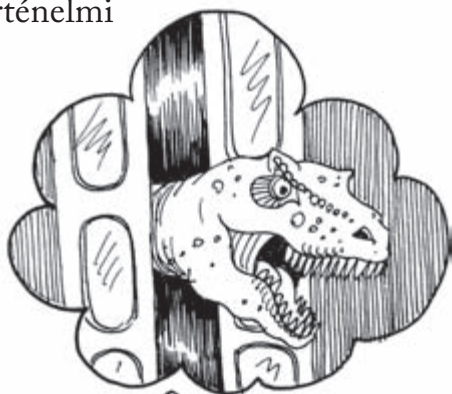
elkezdtek hivatkozni egy bizonyos Szita Kozima

nevű szaktekintélyre, amin Zizu regisztrált.

– Na, Szondi! Milyen történelmi
verseket tanultunk idén?

Anka száját fura hang
hagyta el. Egyszerre
hangzott záródó
troliajtónak és haldokló
dinoszaurusznak.

– Ne nyögjél itt nekem, mint
*Bécsnek büszke vára Mátyás bús
hadától!* Tudod vagy sem?

Anka talányosan ingatta a
fejét. Adél néni nem bírta
sokáig.

– Kislányom, ha jól
akarsz, *járjon a nyelved, mint a rokka!*

– Mi?

– *Ficseregj, mint a füstifecske! Kotkodákolj, mint az
anyám tyúkja!* Csak mondj már valamit!

Anka hallgatott. Szomorú tekintetét Adél nénire függesztette. Adél néni felsóhajtott.

– Na jó. Végül is a kettesért felelsz. Ha elmondasz két összefüggő sort bármelyik versből, ismétlem, bármelyikből, átengedlek.

Az osztályban hitetlenkedő sutyorgás támadt. Adél néninek mániája volt a versek kívülről fújása, minden hétre feladott egyet. A kérés mindennek tűnt, csak nehéznek nem.

– Valamire csak emlékszel. Nem muszáj a tankönyvből.

Anka bánatosan hátrapillantott a válla felett, mintha Zizu képes lenne elbábozni neki azt a két sort. Adél néni ekkor elégelte meg a várakozást.

– Szondi, büszke lehetsz magadra! A családod is biztos az lesz. A család, amelynek dicső őseről még balladát is írtak! *„Hogy vítt ezerekkel, hogy*

vitt egyedül!” Ő a törökkel küzdött, te pedig két nyomorult sorral sem bírsz el.

Az osztály ezt nagyon viccesnek találta. Jázmin és csapata hangosan vihogott. Balu a térdét csapkodta. De még Dávid is elmosolyodott. Egészen halványan.

– Csendet! Ti sem vagytok jobbak!

Mindenki azonnal elhallgatott. Ez már megint az az Adél néni volt, akit jól ismertek. Fújtatott, mint egy elszabadult hurrikán.

– Kezetekbe nem vennétek magatoktól egy könyvet!

Aztán körülnézett, és kelletlenül hozzátette:

– Kivéve Zitát. Ő olvas, de minek? Sötét marad, mint a gyalogszeder.

Zizu fáradtan sóhajtott. Már megint témánál voltak. Neki a mindennapos vesszőfutást nem az osztálytársai biztosították, mint Bátinak. Inkább a felnőttek éreztek kényszert, hogy

belekössenek. Már a létevel idegesítette őket.
Meg a nézésével. Aztán volt, hogy meg is szólalt.
Olyankor általában átcsúszott atomcsapásba a
dolog. Ezért most erőt vett magán, és inkább nem
szólalt meg.

Anka viszont nem volt ilyen bölcs.

– Adél néni, ugye nem tetszett elfelejteni,
hogy nem felelhetek mások előtt? Mert előjön a
pánikom. Papírom van róla, Adél néni kérem.

Adél néni hatalmasra fújta fel az arcát.
A hurrikán kezdett tornádóvá fajulni. De tény,
ami tény, Ankának mindenről volt papírja.
A legelképesztőbb dolgokról. Hogy nem felelhet
sok ember előtt, mert fullad, de egyedül sem,
mert akkor meg zsibbad. És hogy az anyanyelve a
tamarin, és ezt a számonkérés során figyelembe kell
venni. Báti ugyan úgy tudta, hogy a tamarin egy
majomfajta, aminek vicces bajusza van, de őt sose
kérdelte senki.

– Igen? Akkor irány a tanári! Plusz két önként jelentkező!

Zizu és Bati rakétasebességgel zárkózott fel. A többiek mind ülve maradtak. Szívesen végignézték volna Anka teljes megsemmisülését, Adél néniel viszont egyikük sem szeretett volna egy helyiségben tartózkodni.

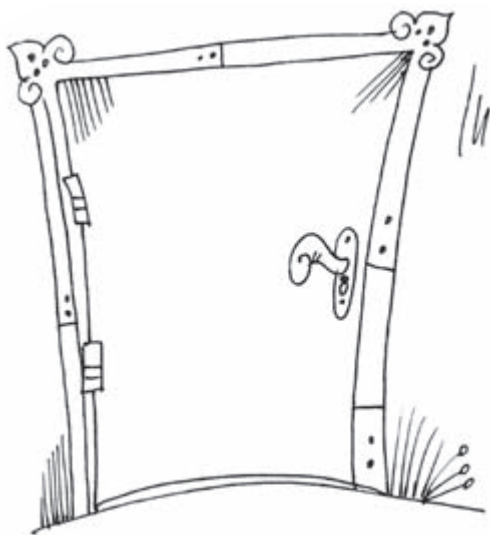
3.

Kedd délelőtt a tanári teljesen üres volt. Adél néninek nem volt saját asztala, mivel nem volt főállású. Csak az ötödik bé tanárát, Csilla nénit helyettesítette magyarórákon, és minden más olyan órán, amit Csilla néni nem tudott megtartani. Ezeknek az óráknak a száma Zizu érzése szerint egyre nőtt.

Már éppen elfogta volna a bűntudat, amikor Adél néni feltépett egy ajtót a falon. Kicsit sem hasonlított a tanári olajzöld rondaságaira. Ez világoskék volt, és vaspántok keretezték.

– Esküszöm,
még sose láttam
ezt az ajtót – súgta
Báti aggódva. Zizu
bólintott.

– Befelé!
– szusszantott Adél

néni, és Ankát mintha beszippantotta volna a huzat.

Odabenn viszont semmi gyanúsát nem találtak. Asztal, székek, a falon pedig a szokásos felirat, hogy dolgozni csak pontosan, szépen, blablabla. Egy tanár szobája. Aztán Adél néni ráfűjt a lámpára, és az felkapcsolódott. Báti és Zizu döbbent pillantást váltott.

– Na, drágáim. Most biztosan azt gondoljátok, hogy tovább szórakozhattok velem. De nagyon tévedtek. Nem Anka miatt vagyunk itt. Más tervem van veletek.

– De Adél néni, Ankának jár még egy esély! – tiltakozott Zizu.

– Persze, a mesében – válaszolta Adél néni fagyosan. – Mint a legkisebb királylánynak. De ti nem vagytok olyan mesés típusok, igaz?

– Nem.

– Hát persze hogy nem. Pedig *ott szunnyadozik bennetek, mint a szakadás*. Olyan szakadás, ami elválaszt titeket attól, hogy...

– Nem erre értettem a nemet. Arra, hogy nemcsak a mesében, hanem a szabályzatban...

– Elég ebből! Tudhatnád már, hogy a szabályok csak a gyerekekre vonatkoznak. Mit érsz velük itt, ahol csak mi vagyunk, aranybogaram? Szerinted kinek hisznek kettőnk közül?

– Adél néni micsoda egy boszorkány! – tört ki Zizuból.

Nagy meglepetésére a tanárnő elmosolyodott.

– Igen. És az ötödik bé neked köszönheti, hogy itt vagyok.

A falakból jeges szél ébredt.

– Te hívtál. És én jöttem is. Mint a mesében.

Zizunak elszorult a torka. Adél néni bizonyos szempontból igazat mondott. Tényleg ő szabadította az osztályra ezt a banyát. Nemcsak ő tehetett róla, persze, de Zizu volt az utolsó csepp a pohárban. Szokás szerint.

Csilla néni, az ötödik bé tanárnője folyamatosan piszkálta, mint a felnőttek általában. „Zitácska, ne vonogasd a vállad! Zitácska, az ész semmit nem ér szorgalom nélkül. Zitácskát ez nem érdekli, mert azt hiszi, már mindent tud.” Zitácska így, Zitácska úgy. Zizu pedig hallgatott. Aztán egy napon Csilla néni viccesen megjegyezte, hogy Zitácska biztos azért ilyen nyugodt, mert jól ki vannak párnázva az idegei. Akkor Zizu felállt, és széttárta a karját.

– Igen, Csilla néni kérem. De én legalább nem nákolok.

Nagy pillanat volt, ezt utólag még azok az osztálytársai is elismerték, akikkel Zizu nem volt beszélő viszonyban. Pedig rajta kívül tulajdonképpen senki sem tudta, hogy mi az a nákolás. Azt meg pláne nem, hogy mi azzal a gond. Zizun kívül csak Csilla néni tudta, ő pedig az igazgatótól kért segítséget a nehézség kezelésére.

A nehézség az ötödik bét jelentette. A segítség pedig Adél nénit, ahogy az utóbb kiderült. Mint helyettes osztályfőnök és első számú fegyőr. Csilla néni legalább annyira félt tőle, mint a gyerekek. Zizu ezt nem is csodálta.

– Még szerencse, hogy igazából nincsenek boszorkányok – jelentette ki megvetően Zizu, és az ajtó felé indult. De a lába mintha belegyökerezett volna a földbe. Döbbenten nézett Ankára és Bátira. Ők is küzdöttek, de hiába.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatod vele.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

– Mi a...

– Kozma, ha még egyszer közbeszólsz, egérré változtatlak – figyelmeztette Adél néni, és egyáltalán nem úgy hangzott, mintha viccelne.

Persze ez nem akadályozta volna meg pont Zizut, hogy megszólaljon, de nem tudott.

A barátaira sandított. Ők is csak tátogtak, mint a partra vetett hal.

